Pregaria.cat

Entrada

Les quatre fases del silenci

He entrat discretament, i tu estaves escrivint. Segur que te n'has adonat de la meva presència, perquè has fet un gest amb la mà tapant el quadern. Quan sóc al darrera teu et pregunto: què escrius? Et gires i mirant-me fixament em dius: escric el que hem comentat aquesta tarda sobre les quatre fases del silenci.

Primera fase: T'has aïllat, quasi no se sent res, tan sols la remor del vent. Has tancat el ulls cercant una mica de silenci. És veritat, amb prou feines hi ha sorolls externs. Però quants sorolls al cervell, pensaments, imaginacions, ressons de converses... i tots amarats de certa tensió. Un neguit que embolcalla la ment i treu pau.

Segona fase: La lluita. Per una banda l'allau de soroll interns mentals i afectius... per l'altra una set immensa de silenci interior. Lentament aquest va guanyant terreny. Es va creant com una distància entre el remor interior i la serenitat que el va apagant. Aquesta lluita pot durar una mica, fins que el brogit s'apaga.

Tercera fase: Ha arribat la sensació de buidor. La respiració es fa molt present, i el ritme es va asserenant. Quasi toques el res. Quietud. De tant en tant intenten de nou emergir les preocupacions i el sorolls sentimentals, però l'anar i venir de l'aire que entra i surt dels pulmons apaga el pensament, dilueix el desig i et retorna de forma fluïda a la serenitat de sentir-se només ser.

Quarta fase: Va emergint aquella Presència, que saps que és un do, misteriós i inefable. No té nom, no te paraula, no emociona, no vol res, no demana. Hi és. Cap pregunta, cap qüestió, cap dubte. Tot Amor.

Quan obres el ulls, no saps si ha passat un minut o una hora. És igual. Jo penso que ha sigut molt curt, doncs encara t'estava mirant darrera teu.

Jesús Renau sj